

ΕΤΟΣ 52ον

14 Νοεμβρίου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 46 (2685)

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

«Τί ποιήσας ζώνη αιώνιον κληρονομήσω;»

Η επίγεια ζωή του ανθρώπου είναι μία πλήρης αποδοχή της αγάπης του Θεού, την οποία όμως προσφέρει αδιάκοπα στους άλλους ανθρώπους. Αυτό είναι και τό θέμα της σημερινής ευαγγελικής παραβολής, του Καίου Σαμαρείτου. Μέσα από αυτή την παραβολή δέ δίνεται απάντηση στο έρώτημα ποιός είναι ο πλησίον, αλλά όρίζεται πώς ο καθένας από έμᾶς θά γίνει πλησίον του άλλου, διότι όλοι οι άλλοι είναι πλησίον μας, αδελφοί μας.

Ή στείρα τυπολατρία

Ή αφορμή της παραβολής είναι ο νομικός πού ρωτά για την αιώνια ζωή. Νόμιζε πώς μπορεί να κληρονομήσει την αιώνια ζωή, τη Βασιλεία του Θεού, εφαρμόζοντας τυπικά τις έντολές του Θεού.

Ό όδοιπόρος της παραβολής έπεσε σε ένέδρα ληστών, οι όποιοι τον άφησαν από την κακοποίηση μισοπεθαμένο και του πήραν τά πάντα. Ένας ιερέας του Μωσαϊκού Νόμου και του ναού του Σολομώντος εμφανίστηκε ξαφνικά. Είδη τό μισοπεθαμένο άνθρωπο και απομακρύνθηκε, χωρίς να τον βοηθήσει. Στη συνέχεια πέρασε ένας Λευίτης. Καί αυτός λειτουργός του Νόμου και του ναού. Τόν είδη μισοπεθαμένο και αντιπαρήλθε· συνέχισε τό δρόμο του. Ό ιερέας και ο Λευίτης επέλεξαν τη "θυσία" και "τά όλοκαυτώματα", δηλαδή τη στείρα τυπολατρία, άφου ο Νόμος άπαγόρευε στους λειτουργούς του ναού να έρχονται σε έπαφή μέ τά νεκρά σώματα, για να μη μόλυνθοϋν και να έκπληρώσουν "καθαροί" τά καθήκοντά τους.

Αυτός πού κάνει αγάπη

Καί έρχεται ο τρίτος όδοιπόρος. Ένας Σαμαρείτης, πού ήταν έθνικός και θρησκευτικός έχθρός των Ήσραηλιτών. Είδη τον πληγωμένο άνθρωπο και παρά τό γεγονός ότι ήταν Ήουδαίος δέν τον αντιπαρήλθε, δέν τον προσπέρασε. Πήγε κοντά του, του έπιλυσε τις πληγές μέ λάδι και κρασί, τις έδεσε, τον ανέβασε στό ζώο του,

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ι' 25-37)

Ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Νομικός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, πειράζων αὐτόν, καὶ λέγων· Διδάσκαλε, **τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;** Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὁρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποιεῖ, καὶ ζήσῃ. Ὁ δέ, θέλων δικαιοῦν ἑαυτόν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς ἐστί μου πλησίον; Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλήμ εἰς Ἱεριχῶ, καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτόν, καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ Ἱερεὺς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρήλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευΐτης, γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν, ἀντιπαρήλθε. Σαμαρεΐτης δὲ τις ὁδεύων, ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτόν, ἐσπλαγχνίσθη, καὶ προσελθὼν κατέδωκε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιβάσας δὲ αὐτόν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, ἤγαγεν αὐτόν εἰς πανδοχεῖον, καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τὴν αὐριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν, πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστὰς; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου, καὶ σὺ ποιεῖ ὁμοίως.

τὸν ὁδήγησε στὸ πανδοχεῖο καὶ φρόντισε γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ πληγωμένου.

Ὅταν ὁ Κύριος ρώτησε τὸ νομικὸ, ποίος ἐκ τῶν τριῶν ἔγινε πλησίον ἐκείνου τοῦ δυστυχισμένου ἀνθρώπου πού ἔπεσε θύμα τῶν ληστῶν, ὁ νομικὸς ἀπάντησε: «Ἐκεῖνος πού ἐπέδειξε ἀγάπη, ἐνδιαφέρον, στοργή γιὰ τὸν πάσχοντα ἀδελφὸ του».

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

Ὁ Χριστὸς φανέρωσε στὸν ἑαυτὸ Του αὐτὴ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ - Πατέρα μέχρι σημείου πού ὑπέμεινε σταυρὸ καὶ θάνατο γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἐτσι ἔχουμε καὶ τὴ συμβολικὴ ἔρμηνεία τῆς παραβολῆς: ὁ Καλὸς Σαμαρεΐτης εἶναι ὁ Χριστὸς. Αὐτὸς πού ἔπεσε στὴν ἐνέδρα τῶν ληστῶν εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού κατασπαράσσεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία πού τὸν ἀφήνει "ἡμιθανῆ". Τὸ πανδοχεῖο εἶναι ἡ Ἐκκλησία, πού εἶναι ἡ κιβωτὸς τῆς σωτηρίας μας καὶ τῆς θεραπείας μας. Τὸ ἕλαιο καὶ τὸ κρασί εἶναι τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὰ δύο δηνάρια, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Καλὸς Σαμαρεΐτης πληρώσε τὸ πανδοχεῖο, εἶναι ἡ Παλαιὰ καὶ ἡ Καινὴ Διαθήκη. Ὁ Καλὸς Σαμαρεΐτης, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, θά ἔλθει καὶ πάλι κατὰ τὴ Δευτέρα καὶ ἐνδοξη Αὐτοῦ Παρουσία, γιὰ νὰ κρίνει ζῶντες καὶ νεκροῦς.

Σέ μιά ἐποχὴ ἀτομισμού, ἐπικρατήσεως τοῦ ἀπανθρωπισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸν, ἕνας νομικός πλησίασε τὸν Ἰησοῦ μὲ τὸν σκοπὸν νά τὸν πειράξῃ καί τοῦ εἶπε, «Διδάσκαλε, **τί νά κάνω διὰ νά κληρονομήσω ζωὴν αἰώνιον;**». Αὐτὸς δέ τοῦ εἶπε, «Εἰς τὸν νόμον τί εἶναι γραμμένον; Τί διαβάζεις;». Ἐκείνος ἀπεκρίθη, «Νά ἀγαπήσῃς Κύριον τὸν Θεὸν σου μὲ ὅλην τὴν καρδιά σου καί μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν σου καί μὲ ὅλην τὴν δύναμίν σου καί μὲ ὅλην τὴν διάνοιάν σου καί τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτὸν σου». «Ὅρθά ἀποκρίθηκες», εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «κάνε αὐτὸ καί θά ζῆσῃς». Ἐκείνος ὁμως ἤθελε νά δικαιώσῃ τὸν ἑαυτὸν του καί εἶπε εἰς τὸν Ἰησοῦν, «Καί ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον μου;». Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε, «Κάποιος κατέβαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ εἰς τὴν Ἱερικὴν καί ἔπεσε σέ ληστὰς, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τὸν ἐγδυσαν καί τὸν ἐτραυμάτισαν, ἔφυγαν καί τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένον. Κατὰ σύμπτωσιν ἕνας ἱερεὺς κατέβαινε εἰς τὸν δρόμον ἐκείνον ἀλλ' ὅταν τὸν εἶδε, ἐπέρασε ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος. Ὁμοίως καί ἕνας Λευΐτης, ὅταν ἔφθασε εἰς τὸν τόπον καί τὸν εἶδε, ἐπέρασε ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος. Ἕνας ὁμως Σαμαρεΐτης, ἐνῶ ἐβάδιζε, ἔφθασε κοντά του καί ὅταν τὸν εἶδε, τὸν σπλαγχνίσθηκε. Τὸν ἐπλησίασε, ἔδεσε τὰ τραύματά του, ἀφοῦ τὰ ἄλειψε μὲ λάδι καί κρασί, τὸν ἀνέβασε εἰς τὸ δικό του ζῶον καί τὸν ἔφερε εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον καί τὸν περιποιήθηκε. Ὅταν ἔφυγε, τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ἐβγαλε δύο δηνάρια καί τὰ ἔδωκε εἰς τὸν ξενοδόχον καί τοῦ εἶπε, "Περιποιήσου τον καί ὅ,τι δῆποτε δαπανήσῃς ἐπὶ πλέον, ἐγὼ θά σοῦ τὸ ἀποδώσω ὅταν ἐπιστρέψω". Ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ποιὸς σοῦ φαίνεται ὅτι ἔγινε πλησίον εἰς ἐκείνον πού ἔπεσε εἰς τοὺς ληστὰς;». Ἐκείνος δέ εἶπε, «Αὐτὸς πού τοῦ ἔδειξε τὴν εὐσπλαγχνίαν». Καί ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Πήγαινε καί κάνε καί σύ τὸ ἴδιο».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλι, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κοσιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἀδιαφορίας, ἡ ἀγάπη ἐξακολουθεῖ νά ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ κριτήριον γιὰ τὴ γνησιότητα μας ὡς ὀρθοδόξων ἀνθρώπων καί τὴν εἴσοδόν μας εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγάπη, ἐπομένως, εἶναι ἡ οὐσία τῆς ζωῆς καί τὸ θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία κατὰ τὸν ἅγιον Ἰγνάτιον τὸ Θεοφόρον εἶναι ἐνότητα πίστεως καί ἀγάπης. Ἡ πίστις καί ἡ ἐλπίδα διδάσκουν τὸν ἄνθρωπον νά καταφρονεῖ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ. Ἐνῶ ἡ ἀγάπη ἐνώνει τὴν ψυχὴν μὲ τὴν ἀρετὴν τοῦ Θεοῦ, ἀναζητῶντας τὸν Ἄορατον μὲ τὴν νοερά αἴσθησιν (Ἅγιος Διάδοχος Φωτικῆς).

Τὸν κόσμον θά τὸν σώσει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ὁμως ἡ ἀγάπη θέλει ἔκφραση. Καί μεῖς οἱ Χριστιανοὶ καλούμεθα νά τὴν ἐκφράζουμε καθημερινά, νά τὴν ἀκτινοβολοῦμε, νά τὴν κάνουμε μῆνυμα κι ἐλπίδα. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ στροφή πρὸς τὸν ἄλλο ἄνθρωπον δέν μπορεῖ νά εἶναι μόνον λόγος, ἀλλὰ καί ἔργον, δηλαδὴ μιὰ κίνηση πού ἀγκαλιάζει ὀλόκληρον τὴν ὑπαρξὴν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι κατανόηση μέσα εἰς τὴν καθημερινότητα, ἀποδοχή, συμφοιτῶσις, εὐγένεια, καθοσύνη, ἀμοιβαίότητα, πραότητα, ἀγάπη.

† Ὁ Φ. Ἀ.

14 Νοεμβρίου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ
Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου ἐκ τῶν ιβ΄ († α΄ αἰ.), Γρηγορίου ἀρχιεπ. Θεσσαλονίκης τοῦ Πα-
λαμᾶ († 1340), Κωνσταντίνου νεομάρτυρος τοῦ Ὑδραίου († 1800).
Ἦχος: βαρῦς – Ἐωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9-16 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 25-37.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 21 Νοεμβρίου, Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.
Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 38-42, ια΄ 27-28.

Ἀντιαιρετικά θέματα (17)

ΤΟ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου καὶ μόνον αὐτὸ δείχνει τὸ μέ-
γεθος τῆς ἄγνοιας τῶν Γραφῶν ἐκ μέρους τῶν αἰρετικῶν καὶ τῆς διαστρέ-
βλωσῆς τους. Στὴν ὁμορφὴ καὶ βιβλικὴ ἀκολουθία τοῦ Ἀκάθιστου Ὑμνου,
σέ κάποιο σημεῖο τοῦ κανόνος ψάλλουμε:

«Χαῖρε, πύλη μόνη, ἦν ὁ Λόγος διώδευσε μόνος». Ἡ πύλη εἶναι ἡ Πα-
ναγία καὶ δι’ Αὐτῆς μόνον ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ διώδευσε καὶ οὐδεὶς
ἄλλος. Αὐτὸ δὲν εἶναι μιὰ αὐθαίρετη ἐπινόηση τοῦ ὑμνωδοῦ ἀλλὰ ἀπαύ-
γασμα τῶν λόγων τῆς προφητείας τοῦ Ἰεζεκιήλ. Σ’ αὐτὴν τὴν προφητεία μι-
λάει γιὰ τὴν πύλη τὴν κατὰ ἀνατολὰς πού εἶναι κεκλεισμένη, καὶ τονίζει ὅτι
κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ διέλθει δι’ αὐτῆς παρά μόνον Κύριος ὁ Θεὸς
Ἰσραὴλ καὶ μετὰ θά παραμείνει κεκλεισμένη. Δίκαια λοιπόν καὶ σύμφωνα
μέ τὴν ὅλη Παράδοση, τὴν γραπτὴ καὶ τὴν προφορικὴ, ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ
τὴν Παναγία σάν ἀειπάρθενο. Αὐτοὶ πού ἀναφέρονται ὡς ἀδελφοὶ τοῦ Χρι-
στοῦ εἶναι παιδιὰ τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τὸν γάμο του, πρὶν μνηστευθεῖ τὴν Πα-
ναγία. Τὸ μόνον πού γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ εἶναι ἀπορίας ἄξιον, εἶναι τὸ πῶς
ἰσχυρίζονται τόσο ἐνάντιες στὴ Γραφὴ ἀπόψεις, ἄνθρωποι πού ἰσχυρίζο-
νται ὅτι μελετοῦν τὴν Ἁγία Γραφή.

Ἀρχιμ. Π. Ἰ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς
«Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία
τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὁμιλεῖ.
2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνημα-
τικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καὶ
ὁμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιού 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ’ ὅλο τὸν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>
